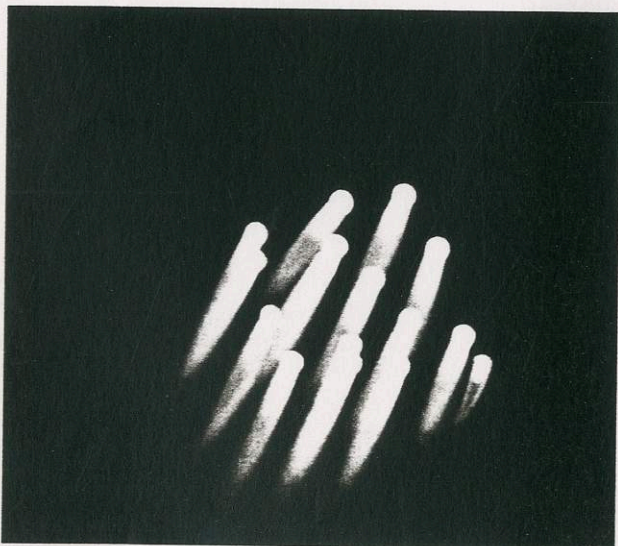

Τρεις Καλλιτέχνες - Τρεις Διαδρομές

(Κέντρο Τέχνης Δίαστρο, 14-31 Μαΐου 1997)

Τρεις προσωπικές καλλιτεχνικές διαδρομές στον χώρο, στον χρόνο και στην ύλη, συναντήθηκαν στο Κέντρο Τέχνης Δίαστρο στη Λευκωσία.

Η Λίζη Καλλιγά με το έργο *Ιερά Οδός* διανύει στην κυριολεξία – με τα πόδια και το λεωφορείο – τα 22 χιλιόμετρα της Ιεράς Οδού, επιχειρώντας έναν προσωπικό διάλογο με τον ιστορικό χρόνο και το σύγχρονο παρόν. Μια διαδρομή φορτισμένη από την ενέργεια ενός ιερού χώρου και τη σημερινή αισθητική του βεβήλωση, και κοινωνική υποβάθμιση. Οι φωτογραφίες και η βιντεοταινία που καταγράφουν με τη διάκριση του καλλιτέχνη τη σημερινή πραγματικότητα, αποτελούν τη διαδρομή του θεατή, μια διαδρομή “μύησης” στα σημερινά δρώμενα ενός δρόμου, που παραπέει ανάμεσα στο παρελθόν και το παρόν, στο πνευματικό και το ανθρώπινο. Με τη χρησιμοποίηση υπολογιστή, γίνεται μια σύνθεση της εικονογραφημένης πορείας και της κεκτημένης γνώσης για την περιοχή – αρχαίοι συγγραφείς και σύγχρονες αναφορές – προβάλλοντας μια καινούργια πραγματικότητα, αυτήν που ενορχήστρωσε η δημιουργός του έργου.

ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΟΥΣΙΗΣ: Από τη Σειρά *Υλη-Χρόνος-Διάλογος*, 1997
 ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΡΟΥΣΙΗΣ: From the Series *Time-Matter-Dialogue*

Το παλίμψηστο των στρωμάτων του χρόνου διερευνά και ο Νίκος Κουρούσιης με την πρότασή του *Διάλογοι*, από τη σειρά “Υλη-Χρόνος”. Το έργο διαμορφώνεται μέσα από την αντίθεση των υλικών και των μέσων έκφρασης. Της φωτιάς και της τηλεοπτικής εικόνας. Η φωτιά δίνει το αληθινό, δυναμικό στοιχείο στο έργο, προκαλώντας με τη ζέση, τη λάμψη και την ενέργειά της τις αντιδράσεις του θεατή. Το αείζων πυρ – δεμένο με τη δημιουργία, τη γνώση, την ευημερία και την καταστροφή – καθορίζει έναν δικό του ιστορικό χρόνο, αλλά και τον ατομικό χρόνο του καλλιτέχνη, μέσα από παλαιότερες και νεώτερες του μνήμες. Μαζί με άλλα σημειολογικά στοιχεία της βιογραφίας του, όπως το νερό, την άμμο και το ελαιόλαδο, μετατρέπεται σε υλικό καλλιτεχνικής δημιουργίας. Σε καλλιτεχνική ύλη μετατρέπεται και η τηλεόραση που με την πλασματική της πραγματικότητα, βοηθά στην αισθητική αναγέννηση της διαλεκτικής του αληθινού και της ψευδίσθησης του αληθινού, που δίνει το στίγμα του τέλους του 20ού αιώνα.

Η εγκατάσταση στον χώρο, *Τοσιέρα του Genet*, της Λήδας Παπακωνσταντίνου, είναι ένα εσωτερικό ταξίδι στον κόσμο του έρωτα και των τρυφερών συναισθημάτων. Ταξίδι που έχει ως αφετηρία έναν μακρόχρονο διάλογο με τον Jean Genet και ιδιαίτερα τη μοναδική του ταινία, “Τραγούδι Αγάπης”. Μια ταινία που θέτει θέματα όπως αυτό του έρωτα, της μοναξιάς, της σχέσης του ανθρώπου με την εξουσία και που επιβεβαιώνει τη ζωή μέσα από την εκδήλωση των ατέρμονων αποθεμάτων τρυφερότητας που κατοικούν σώμα και ψυχή. Οι κώδικες των τρυφερών ιδιωτικών χειρονομιών του έρωτα και της αγάπης, που διέπουν την ταινία, μεταφέρονται το ίδιο πειστικά, σε όλα τα επί μέρους στοιχεία της εγκατάστασης. Σε έναν άλλο χρόνο και χώρο η καλλιτέχνις δίνει σημειολογικά την προσωπική της σχέση με τον έρωτα. Τον έρωτα ως τροφή του σώματος, της καρδιάς, του νου και της δημιουργίας. Με τελετουργικό τρόπο δίνονται οι συμβολισμοί μέσα από αντικείμενα, μικρά επίτοιχα έργα, ένα video-performance και τη μαυρόασπρη ταινία του Genet που λειτουργεί αρχετυπικά.

Δάφνη Σ. Νικήτα